

РЕШЕНИЕ

№ 76

гр. Кюстендил, 03.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, V СЪСТАВ, в публично заседание на седми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пенка Н. Братанова

Членове: Мирослав М. Начев
Елисавета Г. Деянчева

при участието на секретаря Вергиния Хр. Бараклийска
в присъствието на прокурора В. Д. П.
като разгледа докладваното от Пенка Н. Братанова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231500600205 по описа за 2023 година

Производството е по реда на част IV, глава XXI НПК- “Въззивно производство”.

С присъда № 260054/23.11.2021 г. на Кюстендилския районен съд, постановена по НОХД № 1331/2021 г. по описа на съда подс. И. М. М. от гр. Кюстендил е признат за невиновен и на осн.чл.304 НПК оправдан в извършването на престъпление по чл.339 ал.1 пр.2 НК - затова, че на 10.01.2020 г. в гр.Кюстендил, в стая, обособена като кухня, на 1 етаж от двуетажна къща, намираща се на ул.Ю. №**, обитавана от него, е държал боеприпаси- общо 39 бр. ловни патрони 12 калибър с различни марки, без да има за това надлежно разрешение по ЗОБВВПИ.

По протест на РП- Кюстендил е образувано ВНОХД № 178/22 г. В протеста се сочи, че КНРС е допуснал превратно тълкуване на доказателствения материал. Изтъкват се съображения, че обвинението е доказано и че постановената присъда е незаконосъобразна. Иска се същата да бъде отменена и вместо нея се постанови нова, с която подс. М. се признае за виновен по повдигнатото обвинение, като му се наложи наказание ЛС в размер на 2 години при първоначален „строг“ режим на изтърпяване на наложеното наказание. Прави се искане за приложение на чл.68 от НК и привеждане в изпълнение на присъдата по НОХД № 687/19 г. по описа на КНРС, с която същият е бил осъден на ЛС в размер на 11 месеца, чието изтърпяване е отложено по реда на чл.66 от НК, в сила от 21.05.2019 г. – срвн. допълнение към протест от 04.04.2023 г. В протеста и мотивите към него са релевирани оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на присъдата поради неправилна преценка на съда и недостатъчно събрани доказателства,

установяващи по безспорен и категоричен начин извършването на престъплението от подсъдимия от обективна и субективна страна. Поддържа се, че анализът на балистичната експертиза в мотивите на стр.2 от тях са неотнормим към процесното престъпление; че липсва задълбочен анализ на събраните доказателства, наличието на който би довел до единствено правилния извод за доказаност на обвинението; че не са обсъдени и са пренебрегнати писмени и гласни доказателства по делото, като единственото фокусиране е върху свидетелските показания на св. М.М.; че са пренебрегнати веществените доказателствени средства, придобити чрез СРС. Сочи се, че КнРС неправилно е интерпретирал липсата на нарочен акт за отнемане на разрешителното по ЗОБВВПИ от издалия го орган, което води до незаконосъобразни изводи за деянието от обективна и субективна страна. Доказателствени искания в протеста не са направени

С решение № 89/18.07.2022 г. на КнОС присъдата на КнРС е потвърдена. По искане на Главния прокурор на РБългария за възобновяване на производството, с решение №102/14.03.2023 г. по н.д. № 1231/22 г. САС е възобновил ВНОХД № 178/22 г., отменил е постановеното решение №89/18.07.2022 г. и е върнал делото на ОС- Кюстендил за ново разглеждане от стадия на съдебното заседание.

Представителят на КнОП поддържа протеста. Изразява становище за доказаност на обвинението и моли същият да бъде уважен, респ. да се отмени присъдата на КнРС и се постанови нова, осъдителна присъда, както и настоява въззивния съд да се съобрази с указанията на САС в посоченото по-горе отменително решение.

Пред окръжния съд защитникът на подс. М.- адв. Е.Й. оспорва протеста и изтъква доводи за недоказаност на обвинението. Сочи, че подс. М. към датата на деянието е имал валидно разрешително за придобиване, съхранение, носене и употреба на оръжие и боеприпаси; че отнемането му не е извършено с изричен административен акт, че няма документ, удостоверяващ продажбата на оръжието на подсъдимия на друго лице. Изтъкват се доводи за приложението на чл.9, ал.2 НК.

Вторият защитник на подс.М.- адв. Р.А. също оспорва протеста и изтъква доводи за необходимостта същият да бъде оставен без уважение, респ. се потвърди присъдата на КнРС. Сочи се, че отнемането на разрешителното за носене и пр. на оръжие и боеприпаси не е извършено по реда на АПК, респ. че подс. М. към датата на деянието е притежавал такава. Излага допълнителни доводи за приложение на чл.9, ал.2 НК; както и алтернативно- за налагане на административно наказание в случай на преценка, че деянието представлява административно нарушение.

Подс.И. М. М. оспорва протеста, твърди, че е невинен и моли присъдата на КнРС да бъде потвърдена.

Кюстендилският окръжен съд, след цялостна проверка на фактическия и доказателствен материал, след неговото обсъждане както поотделно, така и в съвкупност, и при пределите, установени в чл.314 НПК и като съобрази релевираните във въззивната жалба оплаквания, доводите и възраженията на страните, счита, че протеста е предявен от надлежна страна в наказателния процес и в срока по чл. 319 НПК. Като го разгледа по

същество и като съобрази указанията на САС, обективирани в посоченото по-горе решение, настоящата инстанция намери, че изводите на първостепенния съд по фактите не са съобразени с доказателствения материал по делото, което води и неправилност и незаконосъобразност на доводите за несъставомерност на деянието, но в случая е налице хипотезата на чл.337, ал.2, т.4 НПК- налице е деяние, извършено от подс. М., но същото представлява административно нарушение, което налага изменение на присъдата по този ред. Съображенията за това са следните:

При постановяване на атакуваната присъда първостепенният съд не е изследвал всички обстоятелства и доказателства по делото, респ. не ги е подложил на детайлен и задълбочен анализ в тяхната съвкупност. В тази си дейност КнРС е допуснал нарушения на разп. на чл.14 НПК, доколкото начина на формиране на преценката на решаващия съд не е обхванала всички доказателства по делото, респ. налице е превратно тълкуване на събрания доказателствен материал. Ето защо, настоящият съдебен състав, като съобрази доказателствата, събрани от КнРС и като приобщи към тях и ВДС, събрани при използването на СРС, както и писмените доказателства, допълнително изискани от КнОС по ВНОХД № 178/22 г. , приема за установена следната фактическа обстановка:

По професия подс.М. е ветеринарен техник. Осъждан е със споразумение № 70/21.05.2019 г., в сила от тази дата за престъпление по чл.234 ал. 1 пр.2 НК, извършено на 22.02.2019 г. и му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 11 месеца с приложение на чл.66 ал.1 НК за изпитателен срок от 3 години.

На подс.М. е било издадено разрешение за съхранение и употреба на огнестрелни оръжия с искане № 3491/08.04.2003 г. През годините разрешението е било подновявано съгласно изискванията на ЗОБВВПИ. Последното разрешение действало до датата 10.02.2020 г.

На 18.03.2019 г. М. е прехвърлил собствеността на притежаваното от него ловно оръжие – ловна пушка“ИЖ“ кал.12 с фабр.№ ***** и ловен полуавтомат „Фабарм“ кал.12 с фабричен № ***** на св. К.С., като му предоставил и част от притежаваните от него ловни патрони. За целта двамата посетили служба „КОС“ при ОД на МВР- Кюстендил и уведомили компетентните органи за това обстоятелство- срвн. л.52 от НОХД № 1331/20 г. на КнРС- срвн. уведомление № 1191000-434 6/19.03.2019 г., в което изрично е посочено, че оръжието е придобито от лицето К.С..

Прехвърлянето на собствеността на оръжието на М. било отразено в „Единен автоматизиран регистър контрол на общоопасните средства“- ЕАР, в който автоматично е анулирано издаденото до този момент разрешение преди изтичане на срока му за валидност. В посочения регистър от датата 19.03.2020 г. подс. М. не фигурира като лице, притежаващо валидно разрешение за дейности с огнестрелно оръжие и боеприпаси- срвн. справка №1910р-21530/04.08.2021 г. - л.50 от делото на КнРС, и справка №00-78/09.05.2022 г. по ВНОХД №178/22 г. на КнОС- л.22 на Началника на РУ на МВР- Кюстендил. Изричен административен акт, касаещ отнемането на оръжието, не е издаван от административния орган. Съгласно вътрешни правила за работата с посочения регистър при връщане на такива документи същите се обявяват за невалидни в системата ЕАР- СОС, перфорира се, съхраняват се

в запечатани кутии, като към всяка кутия се прилага опис- срвн. докладна записка № 277р-9998/08.102021 г.- л.58 от делото.

Независимо от това М. продължавал да участва в ловни мероприятия в преследване на дивеч с ловните си кучета, но без да носи оръжие- срвн. пок.на св. К.И., председател на ловна дружинка, в която членува и подс. М.

По повод постъпила оперативна информация, че подс. М. се занимава с разпространение на акцизни стоки- престъпление по чл.234, ал.1 НК, било издадено разрешение за използване на СРС № 88/05.12.2019 г. на Председателя на ОС- Кюстендил по ЧНД № 548/19 г. по искане на директора на ОД на МВР- Кюстендил №202320-001-07/6- 149 от 04.12.2019 г. за срок от 2 месеца. В тази връзка по реда на чл.132, ал.2 НПК били изготвени веществени доказателствени средства, в които са отразени резултатите от разрешения оперативен способ по чл.5 от ЗСРС- подслушване спрямо телефона на подс. М.. (вх. 18-4/12.03.2020 г. на ОП- Кюстендил, КД № 95/23 г. на ОС- Кюстендил, приобщени към доказателствения материал по делото).

От посочените доказателствени средства (във ВДС са обективирани десет броя разговори) се установява, че на 23.12.2019 г. подс. М. се уговаря с неизвестно лице да участва в лов на следващия ден, като заявява готовност за вземе, респ. закупи патрони с цел участие в лова. От проведени други два разговора на 24.12.2019 г. е видно, че е участвал в такъв лов и е убил диво прасе; идентични обстоятелства се установяват и от идентични разговори на 25, 26 и 28.12.2019 г. с идентично съдържание; от разговори от 31.12.2020 г. се установява подготовка за участие в лов; от разговори от 10.01.2020 г. се установява, че М. се разпорежда на жена да донесе десет патрона, намиращи под дрехи в черна торбичка.

В тази връзка и по получен сигнал за държане на акцизни стоки без бандерол на 10.01.2020 г. били извършени следните процесуално-следствени действия:

1.За времето от 17.10 ч д 17.30.г.- претърсване и изземване от л.а. м. Дачия, с рег. № *****, собственост на М., паркиран пред дома му на ул. *****- там били открити 4 бр. кутии цигари без бандерол, всяка съдържащи 20 къса цигари;

2.За времето от 17.45 ч до 18.45 часа- претърсване и изземване в дома на подсъдимия на ул.Ю. №**- там били открити **общо 39 броя ловни патрони**, находящи се в различни места както следва:

- в джобовите на тъмносиньо яке, поставено на дИ.- обект №1- **5 бр. ловни** патрони с бял на цвят пластмасов корпус и метална основа с надпис върху същата "ROTTWELL, 12, GERMANY"; **1 бр.** ловен патрон с пластмасов корпус и метална основа с надпис върху същата „CLEVER, 12,MIRAGE“; **4 бр.** ловни патрони, три от които със син на цвят пластмасов корпус и метална основа с надпис върху нея"12" и един брой тъмночервен пластмасов корпус и метална основа с надпис върху нея"12"; **1 бр.** ловен патрон с тъмносин цвят пластмасов корпус и метална основа с надпис върху нея" CHEDDITE 12"; **1 бр.** ловен патрон с кафяв на цвят пластмасов корпус и метална основа с надпис върху нея"12, CD,MADE IN USA";

- в черна полиетиленова торбичка, до якето на дИ.а- обект № 2 - **13 бр. ловни** патрони със зелен цвят пластмасов корпус и метална основа с

надпис върху нея "RIO AMMO, 12,GA"; **4 бр.** ловни патрони с черен на цвят пластмасов корпус и метална основа с надпис "BASCHERI&PERAGRI,12" и **10 бр.** ловни патрони с бял на цвят пластмасов корпус и с метална основа с надпис върху същата „ROTTWEL,12, GERMANY“.

3. За времето от 18.55 ч. до 19.15 ч претърсване било извършено на л.а. м. „Сузуки“ с рег. № *****, собственост на М.М., паркиран пред имота на ул. *. Там били открити 5 бр. ловни патрони с бял на цвят пластмасов корпус и и метална основа с надписна същата "ROTTWELL, 12, GERMANY";

4. За времето от 19.45 ч. до 20.10 ч претърсване било извършено и на адреса на съпругата на подс.М.- св.М.М. в гр.Кюстендил, кв.“Запад“ бл.68 вх.А ет.7 ап.28, като там не били открити притежавани забранени вещи.

За посочените процесуално-следствени действия са съставени съответните протоколи за претърсване и изземване, надлежно одобрени по чл.161 ал.2 НПК с определения на КнРС. За откритите извън процесните патрони акцизни стоки без бандерол е образувано отделно ДП. От изготвената в ДП балистична експертиза е установено, че процесните патрони са предназначени за стрелба с ловни оръжия и са годни за употреба по предназначение.

М. е привлечен към наказателна отговорност, като му е повдигнато обвинение по чл.339, ал.1, пр.2 НК- за държане без съответното разрешение на общо 39 броя ловни патрони по пункт 1 и 2 (визирани по-горе).

Гореизложената фактическа обстановка се установява и доказва от събраните по делото доказателства: от показанията на св. Е.П., Р.Н. и А.Т. пред КнРС и от ДП, последните приобщени по реда на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.2 НПК- съответно полицейски служител и поемни лица, участвали в претърсванията на посочените по-горе обекти; от показанията на св. К.И., Е.И., М.и.а, В.Т., К.С. пред КнРС, както и частично от пок. на св. М.и М.; от цитираните по-горе протоколи за претърсване и изземване, от заключението на назначената СБЕ на в.л. А.А. от цитираните по-горе писмени доказателства и протокол за изготвяне на ВДС по искане за използване на СРС, цитирано по-горе.

По отношение на гласните доказателствени средства следва да се подчертае, че показанията на първите трима свидетели са взаимно потвърждаващи се по отношение на проведеното претърсване и резултатите от него и изцяло се кредитират от настоящата инстанция; такива са и показанията на св. И. (по отношение участието в ловните дейности на подсъдимия) и св.С. (относно продажбата на оръжието), респ. на тях също им се дава вяра; а показанията на св. И., Й.а и Т. съседни на подс. И. – по отношение на обстоятелството, че в дома му се събирали ловци и пр., са неотнормими към предмета на доказване, поради което не следва да се обсъждат. Същите се кредитират в частта на изнесените много добри характеристични данни на подс. М..

Настоящата инстанция изрично посочва (с оглед възраженията на защитата), че цени като писмено доказателствено средство т.нар. „докладна

записка“ № 277р-9998/08.10.2021 г. относно искана информация за разрешителното за оръжие на подсъдимия. Същата е предоставена във връзка с изискване на доказателства от КнРС, като в нея се съдържа информация за обективни действия на подс. М.- върнати документи и начина на тяхното съхранение, респ. тя представлява „друг документ“ по см. на чл.127 от НПК.

Като годно доказателствено средство (което не е било изобщо коментирано от първостепенния съд) се цени и протокола за ВДС, получени при използване на СРС, доколкото разрешението за използването им е дадено от компетентен орган по повод постъпили данни за извършено тежко умишлено престъпление по чл.234 НК. Получените при тяхното експлоатиране резултати съдържат данни за настоящето тежко умишлено престъпление- по чл.339, ал.1 НК, респ. същите не попадат в ограничението на чл. 177, ал.2 НПК, поради което са част от доказателствената съвкупност. Отхвърля се довода на защитата, че същите следва да се изключат от доказателствата, тъй като били за периода на експлоатация на СРС – над 1 месец било невъзможно те да отразяват само 10 бр. В посочените протоколи не са отразени личните разговори, а единствено тези, свързани с разрешението за експлоатация на СРС- разкрИ.е на умишлено престъпление. Останалите разговори очевидно не са послужили за нуждите на наказателния процес и не са използвани за изготвяне на ВДС, като съгласно стриктния режим на чл.31, ал.3 ЗСРС подлежат на унищожаване.

Въззивната инстанция не се съгласява с проведения от първия съд анализ на доказателствата и приема за установено, че подс. М. на инкриминираната дата е държал процесните ловни патрони. КнРС се е доверил изцяло на показанията на св. М.М., фактическа съпруга на подс. М., в които същата сочи, че откривайки патрони в собственото ѝ жилище, различно от имота на ул. „Ю.“, обитаван от нея и подсъдимия, същата ги занесла там, за да ги предостави той на свои приятели ловци. Анализът на тези показания от страна на КнРС е повърхностен и без да е направена връзка с останалите доказателства. В тази връзка е необходимо да се подчертае следното:

Безспорно са установени следните факти от съвпадащите показания на свидетелите и потвърждаващите ги писмени доказателства:

- крайният срок на валидност на разрешителното за дейности с огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях съгласно ЗОБВВПИ на подс. М. е изтичал на 10.02.2020 г.- установено от справка № 2535-21.01.2020 г. на служба КОС – л.57 от ДП;

- с влязла в сила присъда на 21.05.19 г. М. е осъден на ЛС с приложение на чл.66 от НК за престъпление по чл.234 НК- установено от приложената към ДП справка за съдимост;

- два месеца преди това е продал притежаваните от него ловни оръжия на св.С., за което двамата са уведомили органите на ОД на МВР, но е продължил да участва в ловни мероприятия- установено от показанията на св.С. и св.И.;

(Доводите за недоказаност на продажбата, изразени в защитната пледоария на адв.Е.Й. са несъстоятелни, тъй като законът не предвижда специална писмена форма за прехвърляне на собствеността на оръжията, а единствено- да са продадени на лице със съответното

разрешение; в този смисъл, след като административния орган е уведомен за лицето-приобретател и не се противопоставил на това, а и самият св.С. изрично сочи, че е притежавал разрешение и е придобил собствеността върху пушките, този факт се приема от настоящата инстанция за безспорен);

- от началото на м.декември 2019 г. спрямо него са прилагани СРС във връзка в оперативни данни, че същият държи акцизни стоки без бандерол-установено от пок. на св. Пеев и приложените по делото протоколи от ВДС;

-в края на м. декември 2019 г. същият е участвал в ловни мероприятия, като за целта е носел със себе си си патрони и е убил дива прасета независимо от липсата на оръжие- установено от протоколите от ВДС;

- при проведеното претърсване на 10.01.2020 г. в дома му са открити ловни патрони- в ползвано от него яке и в черна найлонова торбичка, съответстваща с описанието във ВДС- установено от показанията на св. П.Т., Н. и приложените по делото протоколи за претърсване и изземване, одобрени по надлежния процесуален ред на чл.161, ал.2 НПК. Този факт е установен несъмнено от напълно едностранните, идентични и взаимно потвърждаващи се показания на посочените свидетели и от цитираните протоколи, съставени по реда и при условията на НПК, като същите се кредитират изцяло.

Първият спорен въпрос е в чие държане са били процесните патрони. Настоящата инстанция не се съгласява с анализа на КнРС, който е приел безкритично и изцяло се е доверил на показанията на св. М., че патроните били преместени от нея по времето, когато подс. М. притежавал пушки, без негово знание в апартамента ѝ в кв. „Запад“ в Кюстендил заедно с притежавани от нея златни накити с цел същите да не бъдат откраднати; както и че след това пак ги върнала обратно в общото им жилище, за да ги даде на негови приятели ловци; респ. че при местенето част от тях изпаднали и тя ги сложила в якето на подсъдимия. Показанията на тази свидетелка подлежат на внимателна преценка с оглед нейната заинтересованост и връзка с подсъдимия. Несъмнено същите следва да се кредитират в частта, в която се сочи, че откритите при претърсването патрони са придобити от подс. М. по времето, когато е притежавал пушките и и че са се намирали в касата в общия им дом, доколкото това е напълно логично с оглед необходимостта същият да притежава патрони във връзка с ползваните от него ловни пушки и доколкото разрешението за държане на огнестрелно оръжие включва и разрешение за държане на боеприпаси за тях. Твърдението ѝ, че подс. М. изобщо не знаел за патроните, тъй като тя ги била преместила без негово знание преди продажбата на пушките, а после отново без негово знание в общото им жилище, са несъстоятелни, житейски недостоверни и логически неиздържани, доколкото същият като лице, притежаващо разрешение за борава с оръжие е бил длъжен да спазва **съответните специални правила** за тяхното държане- в каса, до която нямат достъп други лица и пр. – чл.59 от ЗОБВВПИ (Лицата, получили разрешение за придобиване, съхранение, носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях и разрешение за придобиване и/или съхранение на ВВПИ, са длъжни да ги опазват от кражби, изгубване и **достъп на други лица** и да предприемат мерки за недопускане на злоупотреби или наранявания при употребата им). В този аспект са недостоверни показанията на тази свидетелка относно нейната възможност спокойно, безпрепятствено, необезпокоявано и без знанието на съпруга ѝ да има достъп до боеприпасите

и да ги мести по собствена преценка.

Другата развИ.а теза от тази свидетелка- че била решила да ги върне, за да ги предостави на приятели- ловци на подсъдимия, тъй като случайно ги намерила във връзка с търсене на документи за нотариална сделка (потвърдено от св. М.), не кореспондира с проведения разговор от 10.01.2020 г. между телефона на подс. М. и телефона на св. М., в който същата отговаря, че патроните, за които той й наредил да вземе, са взети предходния път и се намират в черна торбичка под дрехите. (Впрочем част от патроните са намерени именно в торбичка със сходно описание и в джобовете на дрехавърхно яке, ползвано от подс. М.- за последното св. М. изрично съобщава при разпита си пред КНРС). Несъстоятелно е и обяснението относно местонахождението на част от откритите патрони в посоченото яке. Твърдението, че те били изпаднали при пренасянето на тази торба и че тя ги поставила в джоба, респ. била забравила за тях е напълно нелогично и се опровергава от обстоятелството, че същите са с различна марка, калибър и от външния вид на торбата, в която са били поставени. Данните, получени от посочените ВДС, съпоставени с обективния факт на намерени още 5 ловни патрона в автомобила, собственост на св. М. (които са извън предмета на обвинението), надлежно иззети с протокола за претърсване и изземване от 10.01.2020 г. – л.29 от ДП разколебават достоверността на показанията й. (Посочените СРС, проследени в своята взаимовръзка, цялост, логическо единство и в съчетание с посочените доказателствени средства не са единствено доказателство, респ. не попадат в обхвата на чл.177, ал.1 НПК). Ето защо КНОС отхвърля показанията й в тези части и счита, че опита на тази свидетелка да оневини подс. М. (че е действала без негова знание и че патроните са били в нейно държане, без той да е знаел за тях) е безуспешен.

Отделно от това следва да се подчертае, че именно с оглед въведения строг законов режим на ЗОБВВПИ по отношение на начина на съхранение на оръжията и боеприпасите, преместването им от едно място на друго не съставлява прекъсване от обективна и субективна страна на връзката на титуляра им с тях. Издаденото разрешително за притежание на такива предмети е строго индивидуално, достъп до местата за съхранение има само неговия титуляр и дори същият да го премести на друго място, това обстоятелство не прекъсва връзката на неговото държане. Фактическата власт върху боеприпасите не се променя от факта на различното им местоположение- от жилището на подс. М. в жилището на подс. М., доколкото връзката им с държателя им продължава, свидетелство за което е и факта, че същият е продължавал да участва в ловни дейности, да убива животни (очевидно с чуждо оръжие), да си служи с ловни патрони, да дава нареждания за пренасянето от им от жилището на М. в собственото му, да ги държи на различни места. Т.е. независимо от различното им местоположение, очевидно е, че фактическата власт на подс. М. по отношение на боеприпасите и субективното му отношение към тях е останала неразривна.

В заключение- КНОС приема за установено, че процесните патрони са били в държане на подс. М. към момента на претърсването на дома му и същият много добре е знаел за това обстоятелство. В този аспект доводите на КНРС за липса на обективния и субективния елемент на деянието по чл.339, ал.1 НК не кореспондират със съвкупно събрания доказателствен материал,

поради което КНОС приема за установено, че посочените патрони са се намидали във владението на подс. М. и същият е съзнавал много добре това обстоятелство.

Втория спорен въпрос, който не е фактически, а е с правен характер е свързан с действието на разрешителното за носене на оръжие на подсъдимия. Съгласно разп. на чл.50, ал.3 от ЗОБВВПИ български граждани-физически лица могат да придобиват огнестрелно оръжие и боеприпаси за тях получаване на разрешение за придобиване, съхранение и държане на оръжие и боеприпаси за тях от съответните органи на МВР. Несъмнено подс. М. около година преди настоящето деяние е притежавал съответното разрешение, като спорен е въпроса дали същото към момента на претърсването и откритието на боеприпасите същото е действало, или е било отнето.

Защитата твърди, че към датата 10.01.2020 г. срокът на разрешителното на М. все още е действал, тъй като то не е било отнето с нарочен акт на издалия го орган по реда на чл.155 от закона. Тази теза е несъстоятелна, тъй като в случая не е приложима тази разпоредба. Същата действително предвижда необходимостта от решение за отнемане на разрешението на издалия го орган, но това е в случаите при настъпване на обстоятелствата по **чл.58, ал.1-8** или отпадане на причината по **ал.10** от закона. Тези разпоредби обаче касаят юридически факти, различни от установените. Обстоятелствата, визирани в тази норма, явяващи се препятстващи на възможността да се придобие, носи или извършва някоя от дейностите с оръжие и боеприпаси с тях, са с обективен характер и не попадат сред релевантното в случая обстоятелство- продажба на оръжието. Именно това обстоятелство е регламентирано от друг законов текст- този на **чл.57 от закона**, който предвижда, че когато лицето, притежаващо разрешителното, има намерение за продажба на оръжието и боеприпаси на друго лице, притежаващо такова, то е длъжно да уведоми административния орган за това обстоятелство.

В случая М. е уведомил органа, но не за своето бъдещо намерение, а за вече осъществената продажба- видно от цитираната справка на 19.03.2019 г. М. е уведомил органа, че на 18.03.2019 г. е прехвърлил собствеността върху притежаваните два броя ловни пушки на друго лице, притежаващо разрешение за боравене с оръжия и боеприпаси- св. К.С.. Това обстоятелство е безспорно установено от посочените по- горе справки от РУ на МВР Кюстендил и от показанията на св.С., изрично посочващ, че същият, след като е взел пушките, двамата с М. са отишли в полицията, където са ги „прехвърлили“. Административният орган при тази хипотеза е приел уведомлението, в което впрочем е отразено името на приобретателя, притежаващ разрешително за дейности с огнестрелни оръжия и го е отразил в Електронния автоматизиран регистър по контрол на общоопасните средства, респ. го е анулирал, без да издаден нарочен акт. Органът не е издал акт за отнемане на разрешителното, а и няма как да издаде на основание чл.58 от закона, (в каквато насока са доводите в жалбата), тъй като посочената продажба на оръжието не попада в тези хипотези, които както бе посочено, са от обективен характер.

Продажбата на оръжието (извършена очевидно с оглед висящото към този момент досъдебно производство за държане на акцизни стоки, по

което впоследствие М. е бил осъден и което е обективна пречка за дейности с огнестрелно оръжие) и уведомяването на административния орган за това обстоятелство, респ. отразяването на тези факти в съответните регистри, има за последица прекратяване на действието на разрешителното. Свидетелство за това са и посочената „докладна записка“ на л.58 от делото пред КнРС и справка на л.22 по ВНОХД № 178/22 г., които установяват несъмнено, че с факта на уведомлението на административния орган за извършената продажба и надлежното отбелязване в ЕАР, е налице фактически анулиране на издаденото разрешение, преди изтичане на указания в него срок. В този аспект доводите на защитата за необходимостта от произнасяне от страна на административния орган по реда на АПК се явяват несъстоятелни, тъй като при настоящата хипотеза специалният закон не предвижда изрично произнасяне. Поначало прекратяването на разрешението съгласно нормата на чл.57 от закона предхожда сделката. В случая е обратното- тя първо е осъществена, административния орган е уведомен за това обстоятелство, уведомен е и за лицето- приобретател, който е вписан вече като собственик на ловните пушки на подс. М., и със самото приемане на уведомлението и завеждането му в системата- ЕАР, респ. с анулирането му е проведена и завършена процедурата по прекратяване на разрешителното и то като съвпадаща по време със самата сделка. Впрочем за липсата на разрешение като обективен факт свидетелства и св. И.- председател на ловната дружинка на подс. М., респ. това обстоятелство като обективен юридически факт е съзнавано както от самия подсъдим, така и от членовете на тази дружинка.

Посочените правни доводи по приложението на специалния закон са допълнителен аргумент за извода на съда за осъщественост на деянието от страна на подс. М.. Същият, при продажбата на оръжието е следвало да предаде на новия собственик както тях, така и всички боеприпаси, без значение къде точно те са се намирали. Той е следвало да знае във всеки един момент с какъв брой боеприпаси разполага (това е наложително с оглед строгия разрешителен режим за този вид дейности- чл.6, ал.3, т.2 от закона), като следва да ги съхранява по съответния строг ред- чл.56-59 от ЗОБВВПИ. Свободният достъп до тях (в каквато насока е защитната теза) и безконтролното разпореждане с тях (пренасяне без негово знание от едно място на друго от член на семейството му) в светлината на специалния режим на съхранение на боеприпасите е напълно недопустимо и е допълнителен аргумент за наличие на престъпно поведение от страна на подс. М..

Ето защо настоящата инстанция приема за доказано, че подс. М. на 10.01.2020 г. в дома си в гр. Кюстендил е държал без надлежно разрешително, изискуемо по ЗОБВВПИ 39 броя ловни патрони от различни марки и калибри, подробно описани по- горе. Деянието е осъществено от обективна страна с факта на държане на посочените предмети (за което аргументи бяха изложени по- горе) и доколкото същият е осъществявал трайна фактическа власт върху тях, както и от субективна страна- М. е действал умишлено, при пряк умисъл, доколкото много добре е знаел, че не притежава разрешение за държане на огнестрелни оръжия и боеприпаси, но независимо от това ги е държал (с очевидната цел да ги ползва по време на лов), съзнавайки запретеността, наказуемостта и общественонеопасния характер на деянието си.

По горните съображения съдът разглежда описаното в обвинителния акт деяние на подс. М. за обективно и субективно доказано, но ведно с това – отличаващо се с ниска степен на обществена опасност. В тази насока следва да се отбележи следното:

Високата обществена опасност на престъпленията по чл. 339, ал. 1 от НК е проявена чрез определянето от законодателя на предвидената за него санкция. В случая незначителната обществена опасност на извършеното от подс. М. се разкрива от обстоятелствата, че инкриминираните 39 бр. боеприпаси са били легално притежавани до датата 19.03.2019 г.- до момента на действието на разрешителното за притежаване на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях. Патроните са сравнително малко на брой, по сравнение с общо разрешените от закона 150 бр. за съхранение по чл. 6, ал. 3, т. 2 от ЗОБВВПИ , предназначени са за ловни цели и са били достъпни за закупуване от съответните специализирани магазини. Обществената опасност на личността на подсъдимия е ниска. Той е в зряла възраст, действително има постановена осъдителна присъда за държане на акцизни стоки без бандерол, но от друга страна преди влизане в сила на тази присъда е отчуждил законно притежаваните от него оръжия. В случая действително е налице държане на 39 броя боеприпаси без разрешение; но от друга страна подс. М., независимо от осъждането си за държане на акцизни стоки без бандерол, е с много добри характеристични данни (всички негови съседи свидетелстват в тази насока), няма други обществено опасни прояви, упражнява общественополезен труд-работи като ветеринарен техник, броят на откритите ловни патрони – 39 бр. не е голям, пред въззивния съд моли за снизхождение, и притежава добро процесуално поведение (не е бил пречка за отлагане на делото нито веднъж), има изградени трудови навици. Всичко гореизложено в своята съвкупност мотивира съда да приеме, че поведението му в случая не може да се квалифицира като престъпление по чл. 339, ал. 1 във вр. с ал. 1 от НК, независимо от това, че формално покрива признаците на цитирания престъпен състав. В случая е налице разпоредбата за малозначителност на чл. 9, ал. 2 от НК, тъй като обществената опасност на деянието се явява явно незначителна и в този смисъл същото не е престъпно. Посочената разпоредба е относима към всички състави, предвидени в специалната част на кодекса независимо от тяхната обществена опасност и наказуемост.

Следва да бъде посочено, че съгласно чл. 9, ал. 1 от НК, престъпление е това обществено опасно деяние/действие или бездействие/, което е извършено виновно и е обявено от закона за наказуемо. От своя страна, административното нарушение има своята легална дефиниция в чл. 6 на ЗАНН. Тази разпоредба посочва, че то е деяние, което нарушава установения ред на държавно управление, извършено е виновно и се наказва с административно наказание, налагано по административен ред. Разликата между административно нарушение и престъпление се състои в степента на обществената опасност, с оглед на което и предвид горепосочените характеристики на деянието, същото в настоящия случай с оглед на по-ниската си степен на обществена опасност следва да се квалифицира като административно нарушение. Посочените по-горе обстоятелства обосновават извода, че в разглежданата хипотеза обществената опасност на деянието е далеч по-ниска от обичайната за този вид инкриминирани деяния и е явно

незначителна. Налице е и ниска степен на противоправност на същото, поради което то следва да се квалифицира като административно нарушение. По мнението на настоящия съдебен състав, посочените по-горе специфични характеристики на извършеното деяние и на дееца недвусмислено сочат, че отрицателното му въздействие върху обществените отношения е в толкова минимална степен, че обществената опасност на деянието е явно незначителна, но тя съществува и съставлява достатъчно основание за ангажиране на неговата отговорност за административно нарушение по чл. 6, ал. 3, т. 2 от ЗОБВВПИ.

Несъмнено на 10.01.2020 г. подс. М. е държал в град Кюстендил в дома си на адрес ул. „Ю.“ №6 общо 39 бр. ловни патрони, всички калибър 12 от различни марки, , предназначени за стрелба с ловни оръжия калибър 12, представляващи боеприпаси по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗОБВВПИ. Той ги е държал, без да има за това надлежно разрешение по чл. 56, ал. 1 от ЗОБВВПИ, с което е осъществил от обективна страна състава на административно нарушение по чл. 50, ал.3 ЗОБВВПИ. Административното нарушение е извършено виновно, с форма на вината пряк умисъл, защото подсъдимият е напълно е съзнавал, че не притежава разрешително за съхранение както на огнестрелно оръжие, така и на боеприпаси за тях.

В правомощията на въззивната инстанция по чл. 337, ал. 2, т. 4 НПК и при протест от прокурора, какъвто в случая е налице, е да измени присъдата като наложи административно наказание, когато извършеното деяние съставлява административно нарушение, предвидено в закон или указ. С оглед установеният вид боеприпасите, за които спрямо подс. М. е повдигнато обвинение по реда на чл. 339, ал. 1, пр. 2 от НК, след като бе прието, че се касае за едно деяние, несъставляващо престъпление поради явно незначителната му обществена опасност, настоящата инстанция счита, че М. следва да бъде санкциониран за административно нарушение и да му се наложи административна санкция, предвидена за виновно изпълнение на вменено задължение. В случая подс.М. е знаел реда за придобиване и държане и е допуснал умишлено нарушение на установен административен режим, изрично уреден в чл. 50, ал.3 от ЗОБВВПИ, поради което същият следва да бъде санкциониран. Това не утежнява положението му, тъй като му при повдигане на обвинението му по чл.339, ал.1, пр.2 НК като предмет на престъпния състав са били включени в обстоятелствената му част именно посочените боеприпаси. Административнонаказателната разпоредба на чл.212 от ЗОБВВПИ е свързана с ангажиране административно наказателната отговорност на лица, които извършват нарушения по този закон, за които не е предвидено друго наказание. Несъмнено в закона не е предвидено друго наказание за държане на боеприпаси без надлежно разрешително, поради което нарушението по чл.50, ал.3 от ЗОБВВПИ следва да се санкционира по този ред.

Съгласно административнонаказателната норма на чл.212 ЗОБВВПИ размера на санкцията глоба е глоба от 500 до 1500 лв. Водейки се от правилата за отмерване на административното наказание по чл. 27 от ЗАНН, въззивният съд намира, че от една страна, подсъдимият е заета с обществено полезна дейност личност, трудово ангажиран, семеен; а от друга-нарушението на чл. 50, ал.3 от ЗОБВВПИ е с относително немалка тежест,

доколкото е свързано с нарушение на строги правила на специфична правнорегламентирана дейност. При тези предпоставки, според преценката на съда, административнонаказателната отговорност на подс.М. следва да се индивидуализира при лек превес на смекчаващи отговорността обстоятелства, поради което за извършеното нарушение на чл. 50, ал.3 от ЗОБВВПИ въззивният съд му налага на основание чл. 212 от същия закон административно наказание глоба от 1000 лева. Така определеното административно наказание според въззивния съд съответства в пълна степен на вида и тежестта на извършените нарушения и са напълно достатъчни за постигане на предвидените по чл. 12 от ЗАНН цели.

Същевременно настоящата инстанция намери, че КнРС е пропуснал да се произнесе по въпроса за иззетите веществени доказателства съгласно чл.301, ал.1, т.9 НПК- приложим по аргумент на чл.84 ЗАНН. В случая това е наложително, тъй като предмет на престъплението са иззети ловни патрони, притежаването на които е забранено. Същите следва да се отнемат в полза на държавата на основание чл.53, ал.2, б. „А“ НК.

КнРС не се е произнесъл по разноските по делото по чл. 301, ал. 1, т. 12 от НПК; при настоящия резултат на делото, след като подсъдимият е признат за виновен за извършено административно нарушение, той следва да заплати направените по делото разноски, възлизащи в размер на 74, 82 лева- по сметка на ОД на МВР Кюстендил.

Водим от гореизложеното и като не намери основания за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане, Кюстендилският окръжен съд на основание чл. 337, ал. 2, т. 4 от НПК и чл. 338 от НПК,

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 260054 от 23.11.2021 г., постановена от Кюстендилския районен съд по НОХД № 1331/2020 г., **в частта**, в която подсъдимия И. М. М. от гр. Кюстендил, с ЕГН ***** е признат за невиновен по обвинението за извършено престъпление по чл. 339, ал. 1 от НК, като го признава за **ВИНОВЕН**, че със същото деяние е извършил административно нарушение на чл. 50, ал.3 от ЗОБВВПИ, поради което и на основание чл. 212 от ЗОБВВПИ му НАЛАГА административно наказание ГЛОБА в размер на 1000 (хиляда) лева.

НА основание чл.53, ал.2, б. „А“ НК **ОТНЕМА** в полза на държава 39 бр. ловни патрони, калибър 12 , иззети с протокол за претърсване и изземване на разследващ полицай от 10.01.2020 г. по ДП № 37/20 г. на РУ на МВР Кюстендил.

ОСЪЖДА подс. И. М. М. от гр. Кюстендил, с ЕГН ***** да по сметка на ОД на МВР Кюстендил направените по делото разноски в общ размер 74, 82 лева.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____